

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. ve věci

žalobce : **S.O.S. Karviná, z.s.**, IČO 22759093
sídlem nám. Ondry Foltýna 15/45, 733 01 Karviná – Staré Město
zastoupený Mgr. Pavlem Černým, advokátem Frank Bold Advokáti,
s.r.o.
sídlem Údolní 33, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Český báňský úřad**
sídlem Kozí 4, 110 01 Praha 1

za účasti: **1. OKD, a.s.**, IČO 26863154
sídlem Stonavská 2179, 735 06 Karviná
2. Statutární město Karviná
sídlem Fryštátská 72/1, 733 24 Karviná - Fryštát

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 23.11.2015 č.j. SBS 31344/2015/ČBÚ-21/1,
ve věci povolení hornické činnosti

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 23.11.2015 č.j. SBS 31344/2015/ČBÚ-21/1, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Obvodního báňského úřadu pro území krajů Moravskoslezského a Olomouckého (dále jen OBÚ) ze dne 4.8.2015 č.j. SBS 14654/2015/OBÚ-05/10, kterým byla organizaci OKD, a.s. (dále jen 1. osoba zúčastněná na řízení) povolena hornická činnost uvedená v § 2 písm. a) zákona č. 61/1988 Sb., o hornické činnosti, výbušninách a o státní báňské správě, v platném znění (dále jen zákon o hornické činnosti) – vyhledávání a průzkum ložisek vyhrazených nerostů důlními díly č. 11 3412, č. 11 3410A a č. 11 3411 ve 34. sloji v 11. kře v dobývacím prostoru Karviná-Doly I na Důlním závodě 1, lokalitě Karviná.
2. V podané žalobě žalobce namítl tyto žalobní body:
 - 1) Před povolením hornické činnosti nebyly posouzeny vlivy záměru na životní prostředí dle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), v platném znění (dále jen zákon č. 100/2001 Sb.), tzv. EIA. Žalovaný shledal tento požadavek za neopodstatněný s tím, že se nejedná o povolení těžby ve smyslu ust. § 2 písm. b) zákona o hornické činnosti, ale o vyhledávání a průzkum výhradního ložiska ve smyslu § 2 písm. a) zákona o hornické činnosti, a proto se nejedná o záměr, který by měl být předmětem posuzování EIA. Podle žalobce tento výklad neodpovídá bodu 2.1. kategorie II Přílohy č. 1 zákona č. 100/2001 Sb., a to s ohledem na ust. § 1 odst. 3 téhož zákona ve spojení s ust. § 5 odst. 3, které upravují účel procesu posuzování vlivů na životní prostředí a vliv na životní prostředí se hodnotí od přípravy až po rekultivaci území. Žalobce odkázal na nálezh Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 24/2000 ze dne 12.10.2001. Žalobce má za to, že vyhledávání a průzkum ložiska nerostů je přípravou záměru těžby ve shora uvedeném smyslu. Povolení vyhledávání a průzkumu ve 34. sloji a 11. kře uvedeného dobývacího prostoru nepochybně představuje přípravu těžby nerostu. Povolenu hornickou činnost nelze z hlediska povinnosti posouzení (EIA) oddělit od navazujících fází těžby a tedy ani povolit ji bez posuzování vlivů na životní prostředí, resp. alespoň zjišťovacího řízení. Žalobce dále uvedl, že pro záměr těžby v uvedené oblasti dobývacího prostoru aktuálně probíhá proces posuzování vlivů na životní prostředí (EIA) pod názvem „Pokračování hornické činnosti OKD, a.s., Dolu Karviná na závodě ČSA v období 2015-2023“ (dále „Pokračování hornické činnosti“), což však podle žalovaného nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. S tím se žalobce rovněž neztotožňuje, když předmětná 34. sloj 11. kra je součástí záměru Pokračování hornické činnosti. Pokud před ukončením EIA byla její první fáze (vyhledávání a průzkum ložiska) již povolena, stalo se tak v rozporu s požadavky zákona č. 100/2001 Sb. (§ 4 odst. 1 písm. c), § 7, § 9a odst. 3 zákona). Dále žalobce uvedl, že žalovaný

při posouzení otázky nutnosti posouzení EIA vycházel ze stanoviska a sdělení k oznámení podlimitního záměru Krajského úřadu Moravskoslezského kraje (dále jen KÚ MSK) ze dne 16.4.2015 č.j. ŽPZ/9543/2015/Tuh, v němž KÚ MSK vycházel z oznámení „podlimitního záměru“ předloženého 1. osobou zúčastněnou na řízení, a proto dle ust. § 6 odst. 3 zákona č. 100/2001 Sb. uvedl, že předmětný záměr nepodléhá zjišťovacímu řízení tj., že záměr „typově“ podléhá zákonu č. 100/2001 Sb., avšak nedosahuje příslušných limitních hodnot. Takové hodnocení je v rozporu se stanoviskem žalovaného, podle něž vyhledávání a průzkum ložiska vůbec nepodléhá posouzení. Jestliže však žalovaný současně odkazuje na stanovisko KÚ MSK jako na podklad svého rozhodnutí, je odůvodnění napadeného rozhodnutí v tomto směru vnitřně rozporné a nepřezkoumatelné. Žalobce dále uvedl, že i pokud by

průzkumné ražby ve 34. sloji v 11. kře nebyly součástí širšího záměru Pokračování hornické činnosti, jsou nepochybně součástí záměru těžby ve 34. sloji v 11. kře, a to od fázi průzkumu přes otvírku a přípravu po dobývání až rekultivaci území. Součástí záměru těžby ve 34. sloji 11. kře jsou tedy jak průzkumné ražby, tak návazná otvírka, přípravné ražby a dobývání porubů. V souhrnu jde nepochybně o závěr dosahující limitních hodnot dle bodu 2.1. kategorie II přílohy č. 1 zákona č. 100/2001 Sb. Žalobce poukázal na rozsudek Evropského soudního dvora (dále jen ESD) ze dne 10.12.2009 ve věci C-205/08, podle něž cíl směrnice 85/337/EHS („směrnice EIA“) nelze obejít rozdělením jednoho záměru a nezohlednění kumulativního účinku více záměrů nesmí mít ve skutečnosti za následek, že všechny záměry uniknou pozornosti posouzení, ačkoliv jako celek mohou mít významný vliv na životní prostředí. Dále žalobce zdůraznil, že KÚ MSK, případně správní orgány rozhodující v obou stupních měly v případě pochybností o zařazení záměru do příslušné kategorie nebo do příslušného sloupce dle přílohy č. 1 zákona č. 100/2001 Sb. požádat Ministerstvo životního prostředí (dále jen MŽP) o vyjádření ve smyslu § 23 odst. 3 tohoto zákona.

2) Povolená hornická činnost vyhledávání a průzkumu je z materiálního hlediska otvirkou a přípravou ložiska. Žalovaný se s touto již odvolací námitkou v napadeném rozhodnutí vypořádal odkazem na povinnost 1. osoby zúčastněné na řízení vyplývající z ust. § 31 odst. 3 zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon), v platném znění (dále jen horní zákon), tj. povinnost v průběhu dobývání zabezpečit v nezbytném předstihu v hranicích svého dobývacího prostoru další průzkum ložiska. Žalovaný se však nevypořádal se všemi tvrzeními a argumenty, které žalobce uvedl, zejména s námitkou, že průzkum slojí je nadbytečný, neboť parametry slojí v předmětných krách musejí být žádajícímu subjektu známy. Napadené rozhodnutí je v tomto směru nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce trvá na tom, že potřebné parametry a poměry 11. kry (průběh, vývin a tektonická členitost) jsou žádající organizaci dostatečně známy a jsou popsány v oznámení a dokumentaci EIA. Žalobce poukázal na část dokumentace EIA týkající se 11. dobývací kry, kde je uvedeno, které sloje a poruby se budou těžit, jakými metodami těžby a jaká bude předpokládaná výtěžnost. Z toho lze dovodit, že 1. osoba zúčastněná na řízení má k dispozici detailní informace o 11. kře potřebné pro otvírku, přípravu a dobývání ložiska. Dále žalobce upozornil, že 1. osoba zúčastněná na řízení podala dne 15.12.2014 u Statutárního města Karviná žádost o stanovisko k povolení celkem 17 přípravných ražeb v 34. sloji v 11. kře jako podklad budoucího rozhodnutí o povolení hornické činnosti otvírky a přípravy. Z těchto 17

přípravných ražeb je jedna shodná s jednou z průzkumných ražeb povolených napadeným rozhodnutím. Dle názoru žalobce jsou průzkumné ražby rozsahem a povolením shodné s ražbami provedenými v obdobných případech za účelem otvírky a přípravy ložiska. Z těchto důvodů má žalobce za to, že označení předmětné hornické činnosti jako vyhledávání a průzkum je pouze formální účelové označení, jemuž neodpovídá skutečný obsah hornické činnosti povolené napadeným rozhodnutím. Pokud by povolovaná hornická činnost byla kvalifikována jako otvírka a příprava, pak by nutně podléhala posouzení EIA. K tvrzením v odvolání žalobce, že 1. osoba zúčastněná na řízení nenavrhuje jiné způsoby průzkumu ložiska než průzkumné ražby, a že průzkum v předmětných slojích je nadbytečný, žalovaný nepřihlédl, ani je řádně nevypořádal, když uvedl, že tato tvrzení jsou zcela mimo kompetenci žalobce. S tím se žalobce neztotožňuje s odkazem na soudní judikaturu, v níž došlo v poslední době k zásadnímu posunu co do obsahu a rozsahu námitek spolků ve správních řízeních (rozsudky NSS sp. zn. 1 As 13/2015, 2 As 53/2015 nebo nálezy Ústavního soudu sp. zn. I ÚS 59/14). Žalovaný dostatečně nezjistil, zda nedochází k obcházení účelu řízení o průzkumu ložisek, což měl učinit v rámci úřední povinnosti a nevypořádal se řádně s relevantními námitkami žalobce. Napadené rozhodnutí pak zatížil vadami způsobujícími nezákonnost a zkrátil žalobce na jeho právech.

3) Hornická činnost povolená napadeným rozhodnutím směřuje k výběrové těžbě. Žalovaný tuto odvolací námitku žalobce zamítl s odůvodněním, že se nezakládá na racionálních důvodech a že je bezpředmětná již proto, že 1. osobě zúčastněné na řízení nebyla povolena hornická činnost dobývání (těžby) v žádné sloji v 11. kře. Žalobce uvedl, že 1. osoba zúčastněná na řízení zpracovává dlouhodobou koncepci hornické činnosti v oblasti 11. kry, přičemž plánuje otvírku a přípravu ve slojích č. 24, 26 a 29. V roce 2015 aktualizovala koncepci na období let 2015-2017, v jejímž rámci předpokládá hornickou činnost ve slojích č. 24, 26 a 34. Z hornické činnosti tedy byly vyloučeny sloje č. 29 a 31, které mají dle dostupných informací menší mocnost než 34. sloj. Sloje č. 24 a 26 v současné době těží. Žalobci nejsou známy jiné důvody pro vyloučení slojí č. 29 a 31 z dlouhodobé koncepce hornické činnosti. Proto je přesvědčen, že skutečný důvod jejich vyloučení je ekonomický, neboť mají menší mocnost a tedy i výtěžnost. Žalobce dovozuje, že přípravou 34. sloje v 11. kře 1. osoba zúčastněná na řízení realizuje hornickou činnost, která v budoucnu umožní výběrovou těžbu, tj. dobývání bohatých částí ložiska, což je však činnost, která je zakázána ust. § 30 odst. 3 písm. a) horního zákona. Napadené rozhodnutí je pak vydáno v rozporu s tímto ustanovením horního zákona. Správní orgány obou stupňů nedostály povinnosti hájit veřejný zájem na poli ochrany a hospodárného využívání nerostného bohatství.

4) Nedostatečně zjištěný skutkový stav týkající se seizmických vlivů průzkumných ražeb. Podle ust. § 6 odst. 3 písm. c) vyhlášky č. 104/1988 Sb., o racionálním využívání výhradních ložisek, o povolování a ohlašování hornické činnosti a ohlašování činnosti prováděné hornickým způsobem, v platném znění (dále jen vyhláška č. 104/1988 Sb.) má žadatel k žádosti o povolení hornické činnosti povinnost doložit zhodnocení vlivů hornické činnosti na povrch. 1. osoba zúčastněná na řízení předložila spolu s žádostí o povolení hornické

činnosti „Odborný báňský znalecký posudek o možném ovlivnění povrchu a povrchových objektů vlivem ražení dlouhodobých důlních děl horizontálních i úklonných v dobývacích prostorech dolu Karviná v letech 2003-2020“ (dále jen znalecký posudek), který zpracoval soudní znalec prof. Ing. Ivo Č., CSc. Znalecký posudek vylučuje pouze vlivy na povrch z hlediska vytváření pokleslých kotlin – deformace zemského povrchu. Nezabývá se však vlivy předmětných ražeb na povrch z hlediska indukované seismicity – seizmických otřesů, které taktéž mají vliv na zemský povrch. Žalobce proto považuje předložený znalecký posudek za neúplný. Žalovaný sice v napadeném rozhodnutí uvedl, že nelze zcela vyloučit vznik seizmických jevů (otřesů), ale doplnění znaleckého posudku v tomto směru neshledal opodstatněným s tím, že přesná predikce důlních otřesů a otřesových jevů je při současném stupni poznání prakticky nemožná a uzavřel, že předmětnou hornickou činností nebudou ovlivněny nemovitosti na povrchu. Tento závěr považuje žalobce za zavádějící a rozporný a zdůrazňuje, že správní orgány nedostatečně zjistily skutečný stav. Žalobce v průběhu správního řízení provedl rešerši dostupných zdrojů a sestavil tabulku několika seizmických jevů, které vznikly v souvislosti s ražbami dlouhých důlních děl, tedy s obdobnými ražbami, které byly povoleny napadeným rozhodnutím. Žalovaný k tomu uvedl, že žalobci nepřísluší navrhopvat doplnění důkazu týkajícího se indukované seismicity, protože ta nesouvisí s ochranou přírody a krajiny, ale s vlivy na povrch. Tedy i zde upřel žalobci jeho procesní práva vyplývající z aktuální soudní judikatury, která již byla zmiňována výše. Podle žalobce žalovaný pochybil, když nevyzval žadatele k doplnění žádosti o zhodnocení vlivů hornické činnosti na povrch, takže nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci a dále se žalovaný nevypořádal s námitkou žalobce s odůvodněním, že není příslušný tuto námitku v řízení vznést.

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě konstatoval, že žalobce v podstatě shodné námitky uplatnil již ve správním řízení a tyto byly náležitě vypořádány. Nicméně k jednotlivým žalobním bodům dále uvedl:

K žalobnímu bodu 1) – žalobce účelově směšuje dva zcela rozdílné právní instituty. Hornická činnost – „těžba“ se povoluje na základě Plánu otvírky, přípravy a dobývání (dále jen POPD). Ražba průzkumného důlního díla není přípravou ve smyslu POPD. Jedná se

o činnost, která má ověřit situaci v určité lokalitě z hlediska její vhodnosti či nevhodnosti pro možnou budoucí těžbu. Pokud bude shledáno, že lokalita vhodná pro těžbu není, k budoucí těžbě nedojde. Investiční náklady, které na toto průzkumné dílo vynaložila organizace, jsou jejím finančním rizikem v případě, že shledá danou lokalitu za nerentabilní k těžbě. Podle § 2 zákona č. 100/2001 Sb. podléhají posuzování vlivů na životní prostředí v zákoně vymezené záměry a koncepce, jejichž provedení by mohlo závažně ovlivnit životní prostředí, přičemž vymezené záměry jsou uvedeny v příloze č. 1 k tomuto zákonu. Pro záměry těžeb uhlí se jedná o bod 2.2. (těžba černého uhlí – nový dobývací prostor) kategorie I a bod 2.1. (těžba nad 100000 tun/rok) kategorie II přílohy č. 1. Těžba uhlí při průzkumných ražbách nepřekročí 30500 tun za roky 2015-2016 a bude prováděna v již existujícím dobývacím prostoru. Mezi těmito záměry ražba průzkumného důlního díla není. Zákon tedy překročen nebyl a bylo postupováno v souladu s právními předpisy. Napadeným rozhodnutím je povolena hornická činnost – vyhledávání a průzkum vyhrazených nerostů, v jejímž rámci jde především o ověření uložení, mocnosti, průběhu, vývinu, tektonické členitosti a kvalitativních ukazatelů 34. sloje včetně vymezení

a ověření pásma tektonických poruch, které dosavadním průzkumem ve vyšších nadložích nemohlo být spolehlivě ověřeno. Toto potvrzuje i názor MŽP ze dne 20.5.2013 č.j. 107062/ENV/12, který je součástí správního spisu. Ke stanovisku KÚ MSK poukazuje žalovaný na svou argumentaci ze strany 9 napadeného rozhodnutí. Uvedené stanovisko je také součástí správního spisu.

K žalobnímu bodu 2) – K nesouhlasnému stanovisku města Karviná žalovaný zdůraznil, že totožné je pouze 1 důlní dílo (překop č. 113411), které je průzkumným důlním dílem). Dále uvedl, že žalobce své tvrzení, že průzkum v této lokalitě je nadbytečný, nijak neodůvodnil. Žalovaný dále uvedl, že je nejen právem, ale i povinností organizace žádat před zamýšlenou hornickou činností průzkum (§ 31 odst. 3 horního zákona). Je v kompetenci organizace žádat o povolení hornické činnosti spočívající ve vyhledávání a průzkumu výhradního ložiska, pokud tato žádost není v rozporu s právními předpisy, zejména s horním zákonem. V současné době nejsou dostatečně známy jednotlivé parametry průběhu a tektonické členitosti 34. sloje. Dosavadní údaje byly získány pouze z několika vrtů a průběžného vyhodnocování výsledků ražeb v oblasti, což je zcela nedostatečné pro učinění dalších rozhodnutí.

K žalobnímu bodu 3) – Povinnost hájit zájmy bezpečnosti stejně jako řešit otázky hospodárnosti a provádět vrchní dozor nad dalšími aspekty dotčené oblasti veřejného zájmu jsou zákonem svěřeny orgánům státní báňské správy. Podle dokumentace, která sloužila jako podklad pro rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, se o žádnou výběrovou těžbu nejedná. To, že průzkum sleduje určitou část ložiska, je logické především z hlediska technologického, geologického a také geomechanického. Napadeným rozhodnutím není omezena ani ohrožena těžba v 29. sloji, ani další plánovaná hornická činnost.

K žalobnímu bodu 4) – Soudní znalec prof. Ing. I.Č., CSc. je významnou odbornou kapacitou ve svém oboru. Uvedené problematice se věnuje desítky let a danou lokalitu zná. V současné době, podle názoru žalovaného, na tuto problematiku neexistuje povolanejší odborník. Na Ostravsku nelze vyloučit seismicitu ani tehdy, pokud není horninový masiv dobýván, a to z hlediska místních geologických specifik Hornoslezské pánve. Predikce důlních otřesů je tak problematická, protože nelze s dostatečnou mírou určit jejich výskyt, ani intenzitu. Důlní škody vzniklé případnými otřesy a otřesovými jevy indukované hornickou činností je organizace povinna řešit v souladu s horními předpisy. V posuzované věci ražbami důlních děl v hloubce 980-1100 metrů pod povrchem nebudou ovlivněny ani nijak dotčeny nemovitosti na povrchu a nedojde k měřitelným deformacím na povrchu. Ražená důlní díla jsou vedena a zajišťována technologiemi, při kterých je vyloučeno ovlivnění povrchu. Závěry žalovaného vycházejí z jeho odborných znalostí a zkušeností a ze stanoviska, k němuž dospěl znalec ve

znaleckém posudku. V posuzované věci byly zjištěny všechny důležité okolnosti pro ochranu veřejných zájmů i naplnění zákonných požadavků a byl zjištěn spolehlivě skutkový stav.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

4. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
5. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že 1. osoba zúčastněná na řízení podala dne 11.5.2015 u OBÚ žádost o povolení hornické činnosti dle dokumentace vyhledávání a průzkumu výhradního ložiska specifikovanými důlními díly v označeném dobývacím prostoru. Oznámením ze dne 18.5.2015 bylo zahájeno správní řízení o této žádosti. Podáním ze dne 21.5.2015 oznámil žalobce svou účast v zahájeném správním řízení s odkazem na ust. § 70 odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny v platném znění (dále jen zákon č. 114/1992 Sb.). Sdělením ze dne 3.6.2015 vyjádřil své negativní stanovisko Magistrát města Karviné. Dle protokolu byla dne 12.6.2015 provedena pověřeným pracovníkem OBÚ v kanceláři 1. osoby zúčastněné na řízení kontrola dokumentace k žádosti o povolení hornické činnosti. Dne 5.6.2015 podal žalobce písemné vyjádření k žádosti. Vznesené námitky jsou totožné s obsahem následně podané správní žaloby. Vyrozuměním ze dne 10.6.2015 byli účastníci řízení informováni o skončení dokazování a o možnosti vyjádřit se k podkladům. Rozhodnutím ze dne 4.8.2015 č.j. SBS 14654/2015/OBÚ-05/10 správní orgán I. stupně povolil požadovanou hornickou činnost. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, přičemž uplatněné odvolací námitky se v převážné části shodují s následně podanou správní žalobou. Součástí správního spisu je dokumentace k žádosti včetně grafické části, odborný báňský znalecký posudek vypracovaný dne 31.1.2013 prof. Ing. I. Č., CSc. – soudním znalcem. Součástí správního spisu je také závazné stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí, a to k záměru Pokračování hornické činnosti OKD, a.s., Dolu Karviná na závodě ČSA v období 2015-2023 vypracované Ministerstvem životního prostředí dne 11.1.2016 č.j. 88350/ENV/15, dále stanovisko KÚ MSK ze dne 16.4.2015 č.j. MSK 47328/2015. O odvolání žalobce bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.
6. V prvním žalobním bodě žalobce namítl neposouzení povolené hornické činnosti z hlediska vlivů na životní prostředí, když podle něj i hornická činnost prováděná za účelem vyhledávání a průzkumu ložisek vyhrazených nerostů je ve své podstatě přípravou těžby nerostu ve smyslu přílohy č. 1 zákona č. 100/2001 Sb. Se stejnou odvolací námitkou se žalovaný vypořádal na str. 9-10 napadeného rozhodnutí. Poukázal zde na rozdíl mezi hornickou činností ve smyslu ust. § 2 písm. a) zákona o hornické činnosti, tj. vyhledávání a průzkum ložisek vyhrazených nerostů a hornickou činností vymezenou ust. § 2 písm. b) téhož zákona, kterou je otvírka, příprava a dobývání výhradních ložisek. V návaznosti na uvedené argumentoval dále žalovaný ust. § 2 zákona č. 100/2001 Sb., podle kterého podléhají posouzení vlivů na životní prostředí toliko záměry uvedené v příloze č. 1 k tomuto zákonu, když právní úpravu zde obsaženou nelze vnímat jinak než, že se posuzování vlivů na životní prostředí vztahuje pouze k těžbě černého uhlí, tj. hornické činnosti ve smyslu ust. § 2 písm. b) zákona o hornické činnosti. Krajský soud se s tímto názorem žalovaného plně ztotožňuje. Ražbu průzkumného důlního díla provedenou ve smyslu ust. § 2 písm. a) zákona o hornické činnosti nelze ztotožňovat s přípravou k dobývání nerostného ložiska ve smyslu § 2 písm. b) téhož zákona. Pokud by mezi oběma hornickými činnostmi bylo rovnítko, pak by ztrácelo na významu zákonem stanovené rozlišení. Zákonné rozlišení má svou nepopíratelnou vazbu na ust. § 31 odst. 3 horního zákona, podle kterého je oprávněná organizace *povinna v průběhu dobývání zabezpečit*

v nezbytném předstihu v hranicích svého dobývacího prostoru další průzkum ložiska. Z citované normy lze dovodit zcela specifický charakter hornické činnosti dle § 2

písm. a) zákona o hornické činnosti. Je-li průzkum ložiska stanoven jako zákonná povinnost, která musí být realizována v nezbytném předstihu v hranicích dobývacího prostoru oprávněné organizace, je již z povahy takto vymezené povinnosti logické, že nebude spadat pod posouzení vlivů na životní prostředí formou EIA, neboť s ohledem na účel citované úpravy se bude jednat o hornickou činnost malého rozsahu nezbytného pro provedení průzkumu ložiska. Nelze odhlédnout od skutečnosti, že vyhledávání a průzkum ložisek ve smyslu § 2 písm. a) zákona o hornické činnosti ještě nemusí s určitostí znamenat následnou otvírku, přípravu a dobývání ložisek ve smyslu § 2 písm. b) téhož zákona. Už z toho důvodu nemůže být vyhledávání a průzkum ložiska automaticky považován za přípravu těžby nerostu, jak nesprávně argumentuje žalobce. Závěr, zda oprávněná organizace přistoupí k hornické činnosti ve smyslu § 2 písm. b) zákona o hornické činnosti bude odvislý od výsledků vyhledávání a průzkumu ložiska a v okamžiku zahájení průzkumu nemůže být postaveno najisto, že hornické činnosti dle § 2 písm. b) zákona o hornické činnosti vůbec dojde. Na základě uvedeného shledal krajský soud nepřiléhavým také odkaz žalobce na nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 24/2000, neboť tento pojednává o posuzování vlivů na životní prostředí, jakožto preventivním nástroji ochrany veřejného zájmu v obecné rovině účelu právní normy. Na rozdíl od žalobce krajský soud nemá pochybnost, že povolenou hornickou činnost lze oddělit od navazujících fází těžby nerostu, a to naopak zcela důsledně, neboť takový postup je vyžadován ust. § 31 odst. 3 horního zákona a členění typů hornické činnosti provedené ust. § 2 zákona o hornické činnosti vytváří pro odlišný postup právní rámec. Z těchto důvodů je také rozdílné posuzování 34. sloje, 11. kry jako součásti záměru Pokračování hornické činnosti v procesu EIA oproti posuzování v rámci hornické činnosti povolené napadeným rozhodnutím. Ze stejných důvodů považuje krajský soud za nepřipadný také odkaz na rozsudek ESD ve věci C-205/08, neboť v okolnostech posuzované věci nelze spatřovat formální rozdělení jednoho záměru ve více dílčích, ale postupnou realizaci hornické činnosti „krok za krokem“ v souladu se zákonnou úpravou (§ 31 odst. 3 horního zákona a § 2 písm. a) a b) zákona o hornické činnosti). Z žalobcovy argumentace soud usuzuje, že jím není dostatečně vnímám důvodný předpoklad, že s ohledem na právní úpravu již výše zmiňovanou mohou obě hornické činnosti, tj. těžba i vyhledávání a průzkum probíhat paralelně, neboť za „výchozí bod“ průzkumu lze považovat již existující důlní díla. Další průzkum ložiska lze totiž ve smyslu ust. § 31 odst. 3 horního zákona realizovat právě v průběhu dobývání v hranicích dobývacího prostoru oprávněné organizace. Krajský soud se neztotožňuje s názorem žalobce, že posuzovaný průzkum byl účelově vyňat z posuzování dle EIA, naopak postup plně odpovídá úpravě obsažené v zákoně o hornické činnosti a horním zákoně. Pro úplnost krajský soud zdůrazňuje, že žalobce nikdy nezpochybnil podlimitní hodnotu předpokládané těžby ve smyslu přílohy č. I. zákona č. 100/2001 Sb.

7. V druhé části prvního žalobního bodu žalobce namítl vnitřní rozpornost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, a to s ohledem na obsah stanoviska KÚ MSK ze dne 16.4.2015, který postavil své závěry pouze na skutečnosti, že se jedná o podlimitní záměr ve smyslu přílohy 1 zákona č. 100/2001 Sb. Krajský soud má za to, že tento podklad napadeného rozhodnutí ve svých závěrech není rozporný s rozhodnutím žalovaného, resp.

správního orgánu I. stupně. Rozdíl spočívá pouze v tom, že OBÚ a žalovaný otázky posouzení záměru z hlediska EIA pojali podrobněji a komplexněji, což také odpovídá jejich rozhodovací pravomoci a rovněž skutečnosti, že se jedná o specializované správní orgány nadané odbornou způsobilostí k posuzované problematice. Pro úplnost krajský soud dodává, že ve věci nebylo zapotřebí stanoviska MŽP ve smyslu § 23 odst. 3 zákona č. 100/2001 Sb., neboť pochybnosti o zařazení záměru dle přílohy č. 1 nevznikly. Z uvedených důvodů krajský soud první žalobní bod důvodným neshledal.

8. V druhém žalobním bodě žalobce namítl, že hornická činnost vyhledávání a průzkumu je z materiálního hlediska otvírkou a přípravou ložiska. Žalovaný se se shodnou odvolací námitkou vypořádal na str. 10-11 napadeného rozhodnutí, kde především opět poukázal na povinnost 1.

osoby zúčastněné na řízení k průzkumu ložiska v jejím dobývacím prostoru vyplývající z ust. § 31 odst. 3 horního zákona. Současně zdůraznil, že oblast 34. sloje v 11. kře není dostatečně prozkoumána, nejsou známy nezbytné parametry průběhu a tektonické členitosti, neboť v této oblasti zatím nedošlo k dobývání předmětné sloje. Dosavadní údaje byly získány pouze z několika vrtů, což je zcela nedostatečné pro učinění dalších zásadních rozhodnutí, a proto byla podána žádost o povolení průzkumu a vyhledávání. V další části svého odůvodnění k této odvolací námitce pak žalovaný konstatoval, že žalobci jako spolku nepřísluší zpochybňovat způsoby průzkumu ložiska dle žádosti. Krajský soud ani tento žalobní bod neshledal důvodným. Předně odkazuje na argumentaci uvedenou již ve vypořádání 1) žalobního bodu týkající se skutečností vyplývajících z právní úpravy dle § 2 písm. a) a b) zákona o hornické činnosti a § 31 odst. 3 horního zákona, která se v plném rozsahu vztahuje i k otázce nastíněné druhým žalobním bodem. Dále doplňuje, že žalovaný na str. 10 a v prvním odstavci str. 11 napadeného rozhodnutí uvedl faktické důvody, pro které shledal průzkum, jež byl předmětem žádosti, nezbytným, takže tím námitku vznesenou žalobcem v odvolání dostatečně vypořádal. To, že navíc uvedl, že zpochybňování způsobu průzkumu ložiska je nad rámec kompetencí spolku, považuje krajský soud za marginální právě s ohledem na to, že žalovaný námitku bez ohledu na výhrady k žalobcově aktivní legitimaci vypořádal. Žalobce v podané žalobě argumentaci žalovaného ohledně nezbytnosti průzkumu ložiska žádným konkrétním způsobem nerozpíral. Lze souhlasit s žalovaným, že návrh způsobu průzkumu ložiska je zcela v dispozici oprávněné organizace, neboť se jedná o řízení návrhové a správní orgán je tedy vázán návrhem žadatele. Žalobce v podané žalobě, jakož i dříve v podaném odvolání, argumentoval porovnáním žádosti s dokumentací EIA k Pokračování hornické činnosti a se stanoviskem Statutárního města Karviná k žádosti oprávněné organizace ze dne 15.12.2015, když na jejich základě dospěl k závěru, že průzkumné ražby jsou rozsahem a provedením částečně shodné s ražbami prováděnými v obdobných případech za účelem otvírky a přípravy ložiska. Krajský soud opět zdůrazňuje, že hornickou činnost ve smyslu ust. § 2a písm. a) a § 2 písm. b) zákona o hornické činnosti je v souladu s dikcí ust. § 31 odst. 3 horního zákona nutno vnímat v jejich nezbytné vzájemnosti a podmíněnosti, když má za to, že právě tato jednoznačná souvislost žalobci s ohledem na jeho žalobní argumentaci zcela uniká.

9. Naprosto nedůvodným shledal krajský soud také třetí žalobní bod. Argumentace žalobce, že oprávněná organizace směřuje k výběrové těžbě, tj. dobývání bohatých částí ložiska, což je v rozporu s ust. § 30 odst. 3 písm. a) horního zákona, krajský soud považuje za zcela

hypotetickou. Jak sám žalobce uvádí, taková situace by mohla nastat v budoucnu. Povinností správního orgánu však je, aby ve své rozhodovací činnosti vycházel ze skutkového stavu, jaký je dán ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Stejně tak soudní přezkum je vázán na skutkový a právní stav, který existoval ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Posuzování skutkového stavu, který by teoreticky mohl nastat v budoucnu, jde zcela mimo rámec soudního přezkumu. Nelze se ztotožnit s názorem žalobce, že správní orgány obou stupňů tím, že nereflektovaly na potenciální porušení ust. § 30 odst. 3 písm. a) horního zákona, které by mohlo nastat v blíže neurčené budoucnosti, porušily svou povinnost ochrany veřejného zájmu. Podobná úvaha ze strany správních orgánů by byla vedena v čistě spekulativní rovině, nad rámec jejich zákonných povinností.

10. V posledním žalobním bodě žalobce namítl nedostatečně zjištěný skutkový stav z důvodu nevyhodnocení seizmických vlivů průzkumných ražeb v předloženém znaleckém posudku. Žalovaný se se stejnou odvolací námitkou vypořádal na str. 12 až 13 napadeného rozhodnutí, kde především uvedl důvody, pro které je takové posouzení nadbytečné, resp. jeho vypracování nemůže přinést konkrétně předvídatelné poznatky. Současně uvedl důvody, pro které nebude povolenou hornickou činností dotčena zástavba rodinných domů a průmyslová zóna na povrchu. Žalovaný rovněž zmínil, že žalobci, který je v postavení spolku, zabývajícího se ochranou přírody

a krajiny, nepřísluší navrhopat doplnění znaleckého posudku v navrženém rozsahu. Krajský soud má za to, že žalovaný se se shodnou odvolací námitkou vypořádal dostačujícím a přezkoumatelným způsobem, neboť svou argumentaci vyvrátil vznesené pochybnosti žalobce a jím tvrzenou nezbytnost vyhodnocení seizmických vlivů. Ve své argumentaci žalovaný evidentně vycházel z odborných znalostí, jimiž je jako specializovaný orgán státní správy na úseku ochrany a hospodárného využívání nerostného bohatství vybaven. Žalobce v podané žalobě argumentaci žalovaného žádným nosným způsobem nerozporoval. Žalovaný v označené části napadeného rozhodnutí, uvedl důvody, pro které považuje doplnění znaleckého posudku o rozbor požadovaný žalobcem za nadbytečné, resp. zcela nepřínosné. Ve světle této argumentace se pak jeví zcela marginální jeho následné konstatování, že žalobci jako spolku nepřísluší právo navrhopat takové doplnění dokazování. V celkovém kontextu argumentace žalovaného k této odvolací námitce vyznívá takové konstatování vcelku nadbytečně, neboť žalovaný náležitě odůvodnil, proč doplnění důkazu považuje za zbytečné. Žalobce proto nebyl v souvislosti s vypořádáním této námítky nijak zkrácen na svých procesních právech.

11. Krajský soud neshledal důvod k doplnění dokazování žalobcem navrženými důkazy, neboť má na základě obsah správních spisů za to, že skutkový stav ke dni vydání napadeného rozhodnutí byl zjištěn dostatečně přesně a spolehlivě.
12. Jelikož krajský soud neshledal žádný z žalobních bodů důvodným, žalobu v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl jako nedůvodnou. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.
13. O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému v tomto řízení nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

14. O nákladech řízení osob zúčastněných na řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 5 s.ř.s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí uložil soud, případně na její návrh z důvodů hodných zvláštního zřetele. V posuzované věci podle obsahu soudního spisu žádné takové skutečnosti nenastaly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 25. ledna 2018

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu